

GOV-CAT-3108-2015

31 MAIG 2022

Registre d'entrada

Hora:

**AL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTICIA DE CATALUNYA
SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA
- Secció Cinquena -**

L'advocat de la Generalitat de Catalunya sotaescrit, en representació i defensa d'aquesta en el recurs contenciós administratiu núm. 168/2015 interposat pel MINISTERIO DE EDUCACIÓN, CULTURA Y DEPORTE,

MANIFESTO:

Que, seguint les indicacions de la meva representada, a l'empara de l'article 105.2 de la Llei reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, aquesta part sol·licita que es declari la **IMPOSSIBILITAT LEGAL D'EXECUTAR LA SENTÈNCIA DE 16 DE DESEMBRE DE 2020** dictada en les presents actuacions, d'acord amb les següents

AL·LEGACIONS

1. La part dispositiva de la Sentència de 16 de desembre de 2020.

En el marc del recurs contenciós administratiu núm. 168/2015 interposat pel *Ministerio de Educación, Cultura y Deporte* contra la inactivitat normativa de la

Generalitat pel fet de no haver previst, en desenvolupament de la disposició addicional 38ª de la Llei Orgànica d'Educació (Llei Orgànica 2/2006, de 3 de maig), l'ús del castellà com a llengua vehicular en una proporció raonable, es va dictar en les presents actuacions la Sentència de 16 de desembre de 2020, que va resoldre el següent:

"Primer.- Estimar parcialment el recurs interposat per l'Advocat de l'Estat, tot declarant l'obligació de la Generalitat de Catalunya d'adoptar les mesures que siguin necessàries als efectes de garantir que, als ensenyaments compresos al sistema educatiu de Catalunya, tots els alumnes rebin de manera efectiva i immediata l'ensenyament mitjançant la utilització vehicular normal de les dues llengües oficials en els percentatges que es determinin, que no podran ser inferiors al 25% en un i altre cas."

La Sentència, en definitiva, va considerar que en tots els ensenyaments del sistema educatiu de Catalunya, la manera de fer efectiu que la llengua castellana s'utilitzi com a llengua vehicular a l'escola era garantint-li un percentatge mínim del 25%.

2. El Decret Llei 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius.

El Decret Llei 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius (DOGC núm. 8678A, de 30 de maig de 2022), del que s'aporta còpia com a **document núm. 1**, descarta expressament que es puguin imposar percentatges en l'ús de les diferents llengües que s'utilitzen a l'escola, tot optant per un marc general diferent al que determina la part dispositiva de la Sentència de 16 de desembre de 2020 dictada en les presents actuacions. El

nou marc legal prioritza, a l'hora d'afrontar la qüestió, que es faci un anàlisi de l'entorn sociolingüístic de cada centre, de l'entorn general i dels objectius de normalització lingüística i que es garanteixi que els alumnes assoleixin el domini oral i escrit del català i el castellà al final de l'ensenyament obligatori.

Val a dir, al respecte, que ni la Constitució, ni l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, ni la legislació bàsica estatal en matèria educativa imposen que la regulació sobre l'ús de les llengües a l'escola hagi de seguir un model de percentatges, per la qual cosa, tant constitucional i estatutari és un model que reguli la qüestió sobre la base d'establir determinats percentatges en l'ús de les llengües oficials a l'escola, com un marc normatiu que rebutgi aquest model i opti per un altre totalment diferent, com és el que ha aprovat el Decret Llei 6/2022.

Aquest nou marc legal previst al Decret Llei 6/2022 descarta de manera taxativa que es facin servir paràmetres numèrics, proporcions o percentatges per determinar l'ús de les diferents llengües oficials que s'utilitzen a l'escola. En concret, l'article 2.d) disposa el següent:

"Article 2. Criteris i objectius bàsics

L'organització de l'ensenyament i l'ús de les llengües als centres educatius públics i als centres educatius privats sostinguts amb fons públics es fonamenta en els criteris i objectius bàsics següents:

(...)

d) La inaplicació de paràmetres numèrics, proporcions o percentatges en l'ensenyament i l'ús de les llengües.

Com es pot fàcilment constatar, aquest nou marc legal que aposta per la

"inaplicació de paràmetres numèrics, proporcions o percentatges en l'ensenyament i l'ús de les llengües" és incompatible amb la part dispositiva de la Sentència que obliga a garantir que en els ensenyaments compresos en el sistema educatiu de Catalunya, "tots els alumnes rebin de manera efectiva i immediata l'ensenyament mitjançant la utilització vehicular normal de les dues llengües oficials en els percentatges que es determinin, que no podran ser inferiors al 25% en un i altre cas".

3. Concurrencia d'una causa d'impossibilitat legal d'executar la Sentència de 16 de desembre de 2020.

A la vista del nou marc legal previst al referit Decret Llei 6/2022, el conseller d'Educació, com a obligat al compliment de la Sentència de 16 de desembre de 2020, insta a què es declari la concurrència d'una causa d'impossibilitat legal d'executar-la, segons l'escrit de data 30 de maig de 2022 dirigit al Gabinet Jurídic de la Generalitat, del que s'aporta còpia com a **document núm. 2**.

Al respecte, l'article 105 de la Llei reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa (LJCA), després de manifestar a l'apartat 1 que *"No podrá suspenderse el cumplimiento ni declararse la inejecución total o parcial del fallo"*, preveu a l'apartat 2 la possibilitat que l'òrgan obligat al compliment de la Sentència pugui manifestar a l'autoritat judicial, a través del seu representat processal, la concurrència de causes d'impossibilitat material o legal d'executar-la:

"2. Si concudiesen causas de imposibilidad material o legal de ejecutar una sentencia, el órgano obligado a su cumplimiento lo manifestará a la autoridad judicial a través del representante procesal de la Administración, dentro del plazo previsto en el apartado segundo del artículo anterior, a fin de que, con audiencia de las partes y de quienes considere interesados, el Juez o Tribunal aprecie la concurrencia o no de dichas causas y adopte las medidas necesarias que aseguren la mayor efectividad de la ejecutoria,

fijando en su caso la indemnización que proceda por la parte en que no pueda ser objeto de cumplimiento pleno.”

En el cas present, la causa d'impossibilitat legal d'executar la Sentència de 16 de desembre de 2020, en els termes expressats a la seva part dispositiva, la constitueix el nou marc legal previst al referit Decret Llei 6/2022.

Pel que fa al termini per demanar la declaració d'impossibilitat legal d'executar la Sentència, una reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem ha recordat que no és un termini de caducitat absoluta i que, per tant, es pot demanar en un moment posterior quan es produeixi de manera efectiva la causa d'impossibilitat, i en aquest sentit, la Sentència de 14 febrer 2013 (RJ 2013\2460) –i en el mateix sentit, la Sentència de 8 abril 2014 (RJ 2014\2885)– va manifestar el següent:

“en lo que se refiere al momento oportuno para pedir que se declare la imposibilidad de ejecutar la sentencia, y al plazo de dos meses que a tal efecto establece la Ley reguladora de esta Jurisdicción, esta Sala ha declarado en diversas ocasiones que el plazo señalado en los artículos 104.2 y 105.2 de la Ley reguladora de esta Jurisdicción para que el representante procesal de la Administración pueda instar la declaración de imposibilidad legal o material de ejecución de la sentencia -dos meses a partir de la comunicación de la sentencia o el plazo fijado en ésta para el cumplimiento del fallo- no es un plazo de caducidad absoluto, de manera que, si efectivamente concurre la imposibilidad, puede ser declarada aun cuando haya transcurrido aquel plazo; y, en esa misma línea, hemos señalado que la declaración de imposibilidad de ejecución podrá instarse en un momento posterior cuando la causa que la determina sobrevenga con posterioridad al transcurso de aquel plazo que señalan los preceptos citados”.

En el cas present, el Decret Llei 6/2022 s'ha publicat al DOGC de 30 de maig de 2022 i la sol·licitud de declaració de la impossibilitat legal d'executar la Sentència de 16 de desembre de 2020 es formula davant d'aquest Tribunal al

dia següent d'aquesta publicació.

Pel que fa al plantejament d'una impossibilitat legal d'executar la sentència per la concurrència de manera sobrevinguda d'una causa com és l'aprovació d'un nou marc legal, el Tribunal Suprem ho ha admès de manera expressa en diverses ocasions. En aquest sentit, podem citar el cas paradigmàtic que va ser resolt per la Sentència del Tribunal Suprem de 31 maig de 2005 (RJ 2006\2016).

Així, després que una Interlocutòria de l'Audiència Nacional de 29 de maig de 2002 declarés la impossibilitat legal d'execució de la Sentència que havia dictat perquè *"no tiene objeto ejecutar una sentencia para adaptar la realidad física a una norma que ya no existe, perpetuando un régimen jurídico derogado, o al margen del legalmente establecido"* i afegís que *"El cambio de régimen jurídico, por tanto, hace que la ejecución devenga imposible"*, la citada Sentència del Tribunal Suprem de 31 maig de 2005 va desestimar el recurs de cassació interposat contra aquella Interlocutòria, tot posant de manifest el següent:

"QUINTO

Nos enfrentamos, pues, con un supuesto de declaración de imposibilidad legal de ejecutar una STS. de fecha 14 de julio de 1997, como consecuencia, en síntesis, de la posterior promulgación de una Ley autonómica, la Ley Foral 9/1996, de 17 de junio, de Espacios Naturales de Navarra (LENN).

Desde ahora, debemos dejar constancia de que no estamos ante un supuesto de los que habitualmente la jurisprudencia conoce como de imposibilidad legal de ejecución de sentencia, y que, en realidad, son supuesto de inejecución por «imposibilidad reglamentaria», ya que, normalmente, se trata de supuestos en los que el planeamiento urbanístico posterior –por tanto, la norma reglamentaria– incide sobre la anterior declaración jurisdiccional de nulidad, alterando su eficacia, de forma –o no– deliberada.

Y, aunque el supuesto cuenta con una evidente semejanza con el de autos, no es, sin embargo, ante el que nos encontramos por cuanto, aquí, la norma posterior, determinante, en principio, de la ineficacia de la decisión jurisdiccional, surge de una Asamblea legislativa, cuenta con rango legislativo y constituye la expresión de la voluntad popular, como –acertadamente– señala la sentencia de instancia.

Tal posibilidad –tales posibilidades–, aunque, en principio, parecen negadas en el apartado 1 del artículo 105 de la LJCA (que establece que «no podrá suspenderse el cumplimiento ni declararse la inejecución total o parcial del fallo»), se contemplan, sin embargo, en el núm. 2 del citado artículo 105 LJCA, que dispone «que si concurriesen causas de imposibilidad material o legal de ejecutar una sentencia, el órgano obligado a su cumplimiento lo manifestará a la autoridad judicial a través del representante procesal de la Administración, dentro del plazo previsto en el artículo anterior, a fin de que, con audiencia de las partes y de quienes considere interesados, el Juez o Tribunal aprecie la concurrencia o no de dichas causas y adopte las medidas necesarias que aseguren la mayor efectividad de la ejecutoria, fijando en su caso la indemnización que proceda por la parte en que no pueda ser objeto de cumplimiento pleno».

En términos similares contemplaba la situación, con anterioridad a la LJCA, el artículo 18.2 de la LOPJ, precepto en el tras afirmarse que «las sentencias se ejecutarán en sus propios términos», se añade que «si la ejecución resultare imposible, el Juez o Tribunal adoptará las medidas necesarias que aseguren la mayor efectividad de la ejecutoria, y fijará en todo caso la indemnización que sea procedente en la parte en que aquélla no pueda ser objeto de cumplimiento pleno».

Precedente de ambos supuestos era el artículo 107 de la LJCA/1956 que establecía: «No podrá suspenderse ni declararse inejecutable una sentencia por causa de imposibilidad material o legal de ejecutarla, y si este caso se presentare, será sometido por la Administración, por medio del Abogado del Estado, al Tribunal respectivo, dentro del referido plazo de dos meses, a fin de que, con audiencia de las partes, se acuerde la forma de llevar a efecto el fallo».

En consecuencia, dicha inejecución está amparada por lo dispuesto en el artículo actual artículo 105.2 de la vigente Ley Jurisdiccional (...).

NOVENO

(...)

Se parte, sin duda, de un evidente error, consistente en confundir la denunciada, como indebida, aplicación retroactiva de la norma posterior (LENN) con –por otra parte– la declaración que por la Sala de instancia, con corrección, se efectúa de inejecutabilidad de la sentencia derivada de nueva legislación sobrevenida. Obvio es que la condición ineludible para que esta situación legal de inejecución concorra es, justamente, la posterior promulgación de una norma, que viene a afectar a la ejecución de una decisión jurisdiccional anterior que ha resuelto una situación fáctica a la que resultaba de aplicación la legislación anterior; mas, sin que la citada Ley posterior afecte al contenido del fallo, que se mantiene indemne –al igual que su fundamentación jurídica– al carecer la misma de efectos retroactivos. No se trata, pues, de retroactividad con eficacia alteradora del contenido de una decisión judicial, sino de llevar a cabo –en la fase de ejecución del mencionado e inmutable fallo– una operación jurídico-valorativa consistente en contrastar el contenido del mismo fallo con una nueva y posterior normativa legal que sobre el mismo incide, comprobando si el mismo deviene inejecutable a la vista de la nueva –que no retroactiva, a estos efectos– regulación de la situación fáctica enjuiciada desde la perspectiva de la anterior normativa. Son, pues, figuras jurídicas distintas y que no conviene confundir, debiendo negarse la eficacia retroactiva de una norma que, con posterioridad y de forma sobrevenida, solo se contrasta con la posibilidad de ejecutar una resolución judicial, mas no con su contenido, argumentación y fallo.

DÉCIMO

(...)

Como hemos señalado en el STS de 4 de marzo de 2004, «para que resultara justificado apartarse de lo resuelto en un fallo judicial, a consecuencia de lo establecido en un precepto legal posterior, sería necesario, como mínimo, que el mandato legal fuera inequívoco en cuanto a dicha posibilidad».

DECIMOTERCERO

(...)

1. Como hemos señalado en la STS de 6 de junio de 2003 –dictada en supuesto de inejecución por imposibilidad legal– «no puede negarse al legislador la potestad de innovar el ordenamiento jurídico, modificando las disposiciones anteriores para adaptarlas a las circunstancias de cada momento. Esta potestad se extiende incluso a dar efecto retroactivo a una disposición, con el único límite impuesto por el artículo 9 de la Constitución –normas sancionadoras o restrictivas de derechos individuales– y ello aunque como consecuencia de ese efecto se afecte a la ejecución de una sentencia firme».”

Aquesta Sentència del Tribunal Suprem parcialment transcrita, en definitiva, admet que es pugui declarar la impossibilitat legal d'executar la Sentència dictada en les presents actuacions pel fet d'haver-se aprovat un nou marc legal incompatible amb la seva part dispositiva.

Cal recordar que la Sentència de 16 de desembre de 2020 va declarar que la Generalitat havia incorregut en inactivitat normativa pel que fa a la regulació de l'ús de les llengües oficials a l'escola, i això és precisament el que s'està tractant de superar amb aquesta primera norma de rang legal aprovada, bo i tenint present que la Generalitat té plena llibertat a l'hora de determinar quin ha de ser el contingut de les normes legals, amb l'únic límit d'haver de respectar la Constitució i l'Estatut d'Autonomia.

En el cas present, és cert que el nou règim jurídic establert al Decret Llei 6/2022 i el resultant de la decisió de la Sentència dictada en les presents actuacions difereixen quant a les concretes mesures previstes que cal adoptar, però com va palesar la Sentència del Tribunal Suprem de 31 maig de 2005 (RJ 2006\2016), el que és realment rellevant és l'interès general perseguit, i és

innegable que el Decret Llei 6/2022 pretén afrontar l'interès general que representa la regulació de l'ús de les llengües oficials a l'escola d'una manera diferent, tot prioritant no un simple règim de percentatges totalment aliè a la realitat de cada centre docent i no previst a cap norma legal, sinó un model que té en compte l'entorn sociolingüístic dels centres, l'entorn general i els objectius de normalització lingüística.

Aquest nou marc normatiu fixat pel Decret Llei 6/2022, malgrat oposar-se a la part dispositiva de la Sentència dictada en les presents actuacions, no es pot reputar inconstitucional perquè com va dir la STC 73/2000, de 14 de març, no es pot *"constreñir indebidamente la legítima opción del legislador de modificar, en todo o en parte, la regulación jurídica de una determinada materia o de un concreto sector del ordenamiento"* perquè això *"conducirla, en última instancia, a la petrificación de cualquier régimen normativo tan pronto se hubiera dictado una Sentencia aplicando el régimen jurídico precedente. De lo que resultaría, en suma, que el ordenamiento perdería el carácter evolutivo y dinámico que es propio de los sistemas normativos modernos"*.

Per tant, un cop aprovada la primera de les normes amb rang legal actualment en tràmit per regular l'ús de les llengües oficials a l'escola, si del seu contingut és desprèn un nou model incompatible amb el sistema de percentatges mínims ideat per la Sentència dictada en les presents actuacions, la meua representada no pot fer altra cosa que demanar al Tribunal la declaració d'impossibilitat legal d'executar-la per concórrer una causa sobrevinguda com és el canvi normatiu operat.

Com dèiem anteriorment, un cop aprovat el Decret Llei 6/2022, s'aprecia clarament la concurrència d'una causa d'impossibilitat legal d'executar la Sentència de 16 de desembre de 2020 en els seus estrictes termes, perquè allò que ordena aquesta Sentència –*"tots els alumnes rebin de manera efectiva i immediata l'ensenyament mitjançant la utilització vehicular normal de les dues llengües oficials en els*

percentatges que es determinin, que no podran ser inferiors al 25% en un i altre cas”– no està permès de manera inequívoca per l'article 2.d) del Decret Llei 6/2022 –“La inaplicació de paràmetres numèrics, proporcions o percentatges en l'ensenyament i l'ús de les llengües”.

En definitiva, per les raons exposades, aquest Tribunal ha de declarar la impossibilitat legal d'executar la Sentència de 16 de desembre de 2020 davant l'aprovació del Decret Llei 6/2022, i en concret pel que preveu el seu article 2.d).

4. Els termes en què s'ha de portar a terme la part dispositiva de la Sentència de 16 de desembre de 2020 un cop verificada la concurrència d'una causa d'impossibilitat legal d'executar-la.

Quan es verifica la concurrència d'una causa d'impossibilitat legal d'executar una Sentència, l'article 105.2 LJCA preveu que el Jutge o Tribunal *“adopte las medidas necesarias que aseguren la mayor efectividad de la ejecutoria, fijando en su caso la indemnización que proceda por la parte en que no pueda ser objeto de cumplimiento pleno”.*

Val a dir, al respecte, que aquest article 105.2 LJCA no imposa que s'indemnitzi *“en todo caso”*, sinó *“en su caso”*. El Tribunal ha d'acordar la forma en què s'ha d'executar la Sentència un cop apreciada la causa d'impossibilitat legal d'executar-la, però la fixació de la indemnització no és preceptiva, sinó que caldrà valorar les circumstàncies de cada cas. Dit d'una altra manera, no tota Sentència inexecutada per concurrència d'una causa d'impossibilitat legal implica de manera automàtica la fixació d'una indemnització, com han manifestat, entre d'altres, les Sentències del Tribunal Suprem de 10 de març de 2004 (RJ 2005\2943), 24 de juliol de 2007 (RJ 2007\7728), 11 de desembre de

2008 (RJ 2009\78), 23 de juny de 2009 (RJ 2009\4680), 24 de setembre de 2009 (RJ 2009\7237) i 14 febrer 2013 (RJ 2013\2460).

En aquesta darrera Sentència de 14 de febrer 2013 el Tribunal Suprem va resumir aquesta doctrina en els termes següents:

"DUODÉCIMO

Por último, en sus séptimos motivos, y al amparo de los artículos 87.1.c), en relación con el 88.1.c) y d) LJCA, se consideran infringidos los artículos 24.1 de la CE, 18.2 de la LOPJ, 105.2 de la LJCA así como 6 del Convenio de Roma para la Protección de los Derechos Fundamentales y las Libertades Públicas, por cuanto los autos impugnados decretaron inexecución a secas, sin indemnización sustitutoria, de una sentencia definitiva y firme, por causa de imposibilidad legal de ejecución, habiendo omitido la Sala de instancia el otorgamiento del trámite de audiencia a las partes recurrentes sin derecho a indemnización.

(...)

En todo caso, la declaración de que concurre una causa de imposibilidad legal de ejecución, como antes hemos señalado, requiere la previa tramitación de un incidente destinado a depurar todas las circunstancias concurrentes y a declarar, en su caso, si la respuesta fuera positiva, si procede determinar en favor del favorecido por la sentencia la correspondiente indemnización.

Sin embargo, el carácter evidentemente compensatorio de la posible indemnización prevista en el artículo 105.2 no permite su otorgamiento cuando falta la necesaria relación entre el contenido del fallo pronunciado –mera y parcialmente anulatorio del acto de aprobación del proyecto de presa y embalse, en este caso– y la subsiguiente imposibilidad de materializar esa anulación. La resolución jurisdiccional dictada se limita a pronunciarse sobre la validez de un acuerdo sin ninguna otra consecuencia derivada, y que, en consecuencia, no implica el reconocimiento de una situación jurídica amparada por el artículo 31.2 de la LJCA, con la consiguiente adopción de las medidas adoptadas

para su pleno restablecimiento mediante la indemnización de daños y perjuicios.

En definitiva, aunque el incidente sobre este particular indemnizatorio no se ha sustanciado, en todo caso, y como consecuencia de la inejecución in natura de la sentencia, no procedería indemnización alguna. La actuación –y las pretensiones– de los recurrentes ha estado dirigida a una encomiable defensa de lo que entendían y consideraban legalidad medioambiental, mas ante su falta de concreción de particulares circunstancias indemnizables, dados los términos en que se ha desarrollado el proceso, ni siquiera resultaba posible una indemnización puramente simbólica derivada de la imposibilidad legal de ejecución de la sentencia en sus propios términos.”

La Sentència dictada en les presents actuacions no reconeix, a l'empara de l'article 31.2 LJCA, cap situació jurídica individualitzada ni condemna a adoptar mesures adequades per al ple restabliment de la mateixa, per tant, no procedeix la imposició de cap indemnització a càrrec de la meva representada.

Per tant, tenint en compte el nou marc legal previst pel Decret Llei 6/2022, i a l'empara de l'article 105.2 LJCA, el que procedeix per assegurar la major efectivitat de la Sentència de 16 de desembre de 2020 és que els centres públics i els centres privats sostinguts amb fons públics elaborin o revisin els projectes lingüístics per adaptar-se a aquest nou marc legal i en particular al que preveu l'article 2 del referit Decret Llei 6/2022, és a dir:

- La consideració del català com a llengua pròpia, llengua normalment emprada, llengua vehicular i d'aprenentatge i llengua d'ús normal en l'acollida de l'alumnat.
- La garantia que l'alumnat assoleixi el domini oral i escrit del català i el castellà al final de l'ensenyament obligatori.
- La necessària anàlisi de l'entorn sociolingüístic dels centres, de l'entorn

general i dels objectius de normalització lingüística per garantir l'eficàcia dels projectes educatius i lingüístics.

- La inaplicació de paràmetres numèrics, proporcions o percentatges en l'ensenyament i l'ús de les llengües.

Per tot això,

SOL·LICITO A LA SALA:

Que tingui per presentat aquest escrit juntament amb els documents que l'acompanyen i que, d'acord amb les manifestacions que s'hi contenen, declari la impossibilitat legal d'executar la Sentència de 16 de desembre de 2020 i ordeni, com a mesures necessàries per assegurar la major efectivitat d'aquesta Sentència, que s'aprovin els projectes lingüístics dels centres educatius públics i dels centres educatius privats sostinguts amb fons públics en els termes previstos al *Decret Llei 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius.*

Barcelona, 31 de maig de 2022

L'advocat de la Generalitat

Gerard Blanchar Roca

Gerard	Signat digitalment
Blanchar Roca	- per Gerard
DNI	Blanchar Roca - DNI
38807703X	38807703X (SIG)
(SIG)	Data: 2022.05.31
	11:04:39 +02'00'

DISPOSICIONS GENERALS**DEPARTAMENT DE LA PRESIDÈNCIA**

DECRET LLEI 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius.

El president de la Generalitat de Catalunya

L'article 67.6.a) de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que els decrets llei són promulgats, en nom del rei, pel president o presidenta de la Generalitat.

D'acord amb això, promulgo el següent

DECRET LLEI**Exposició de motius**

L'article 131 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix a la Generalitat competències en matèria d'educació i l'article 143.1 la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia; per tant, pot determinar el règim lingüístic del sistema educatiu amb la finalitat de garantir la integració i la cohesió social, així com la normalització lingüística del català, i de l'aranès a l'Aran. Així, d'acord amb l'article 35.2 de l'Estatut, que regula el sistema educatiu a Catalunya, es garanteix a tota la població escolar, sigui quina sigui la seva llengua habitual en iniciar l'ensenyament, assolir en completar l'educació obligatòria el compliment del deure i l'exercici del dret de conèixer amb suficiència oral i escrita el català i el castellà.

La Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, estableix que la manca de normalització de la llengua catalana, la seva dimensió relativament reduïda en el context internacional i la composició lingüística diversa del país, exigeixen una política lingüística que ajudi eficaçment a normalitzar la llengua pròpia del país i, alhora, que garanteixi escrupolosament els drets lingüístics de tota la ciutadania.

La Llei 12/2009, de 10 de juliol, d'educació, regula el règim lingüístic derivat de l'Estatut d'autonomia de Catalunya en el títol II, del règim lingüístic del sistema educatiu de Catalunya, que encara no ha estat objecte d'un desplegament, ja que no es disposava dels informes, els estudis i les enquestes necessaris per dur a terme aquest desplegament.

L'element nuclear del model lingüístic escolar de Catalunya és el projecte lingüístic del centre. En aquest sentit, l'article 14 de la Llei d'educació determina que els centres públics i els centres privats sostinguts amb fons públics han d'elaborar, com a part del projecte educatiu, un projecte lingüístic que emmarqui el tractament de les llengües al centre. El projecte lingüístic ha d'incloure els aspectes relatius a l'ensenyament i l'ús de les llengües en el centre.

En l'elaboració del projecte lingüístic no es pot eludir la diversitat cultural i lingüística de l'alumnat del propi centre. La realitat heterogènia dels diferents centres del sistema educatiu de Catalunya s'ha de tenir en compte a l'hora de fixar els criteris sobre el tractament de les llengües, sense fer abstracció de la diversitat social i cultural de l'entorn de cada centre educatiu i tot tenint en compte que aquests han de disposar d'un cert marge de decisió. Per aquest motiu, l'elaboració dels projectes lingüístics dels centres i la regulació de l'ensenyament i l'ús de les llengües que s'hi inclougui ha de considerar necessàriament criteris objectius com ara l'entorn sociolingüístic del centre, els objectius de normalització lingüística del català, i de l'aranès a l'Aran, el respecte a la diversitat cultural i lingüística i els nivells de coneixements lingüístics de l'alumnat que s'acreditin mitjançant proves i avaluacions periòdiques, tot mantenint el català com a centre de gravetat del servei públic educatiu de Catalunya.

En aquest escenari, si bé en primera instància correspon a cada centre efectuar l'anàlisi dels factors socials i

CVE-DOGC-A-22150121-2022

culturals de l'entorn que han de servir de base per elaborar el projecte lingüístic, el departament competent en matèria d'educació l'ha de validar i vetllar per tal de garantir que el projecte lingüístic s'ajusta a la legalitat i als objectius de normalització lingüística corresponents a la realitat sociolingüística general, del centre educatiu i del seu entorn.

No obstant això, en diversos casos, els projectes lingüístics de centre han estat objecte de debat i controvèrsia jurídica en els darrers temps, i això ha alterat el desenvolupament normal de l'activitat escolar i l'estabilitat i la seguretat jurídica tant del professorat com de l'alumnat. En conseqüència, la Generalitat de Catalunya ha endegat diverses iniciatives amb la finalitat primordial d'aprovar un marc normatiu estable que proporcioni seguretat jurídica i respongui a l'objectiu d'assolir el compliment de l'ensenyament i ús de les llengües oficials en els centres educatius sostinguts amb fons públics en funció de les necessitats educatives de l'alumnat i la realitat sociolingüística del centre i sempre en els termes recollits a l'Estatut, a la Llei de política lingüística i a la Llei d'educació de Catalunya.

Entre d'altres iniciatives, s'han impulsat els tràmits necessaris per dur a terme un desenvolupament normatiu del règim lingüístic del sistema educatiu regulat al títol II de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, i, a aquest efecte, s'ha dut a terme la consulta pública prèvia a la redacció del projecte normatiu per tal de poder atendre les preocupacions i necessitats de la ciutadania i de tots els actors implicats en el moment de redactar la norma. Així mateix, s'han encarregat diversos estudis sobre la realitat sociolingüística als centres educatius de Catalunya, en la mesura que aquestes dades són decisives per conèixer l'escenari de partida respecte al grau d'assoliment de l'objectiu d'aconseguir l'ensenyament i ús de les llengües oficials en cadascun dels centres del sistema educatiu de Catalunya.

Ateses les circumstàncies exposades, la necessitat extraordinària i urgent d'aprovar aquest Decret llei rau en l'exigència de comptar de forma immediata i amb l'antelació suficient amb el marc normatiu adequat per poder preparar el proper curs escolar 2022-2023. Els instruments legislatius d'urgència o tramitació ràpida existents, com ara les tramitacions urgents o la tramitació per lectura única, no permeten garantir que s'aprovin les mesures que s'estableixen en aquest Decret llei amb la immediatesa necessària. L'únic instrument normatiu que en permet l'aprovació amb la celeritat requerida és el decret llei.

En conseqüència aquest Decret llei es dicta amb la finalitat de fixar els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius públics i dels centres educatius privats sostinguts amb fons públics.

Per tant, en ús de l'autorització que concedeix l'article 64 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de conformitat amb l'article 38 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern;

A proposta del conseller d'Educació i amb la deliberació prèvia del Govern,

Decreto:

Article 1

Objecte

Aquest Decret llei té per objecte fixar els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius públics i dels centres educatius privats sostinguts amb fons públics, a l'efecte d'establir els aspectes relatius a l'organització de l'ensenyament i l'ús de les llengües oficials en cada centre.

Article 2

Criteris i objectius bàsics

L'organització de l'ensenyament i l'ús de les llengües als centres educatius públics i als centres educatius privats sostinguts amb fons públics es fonamenta en els criteris i objectius bàsics següents:

a) Les determinacions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, i de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, així com la resta de disposicions legals aplicables, en particular en relació amb el català com a llengua pròpia, llengua normalment emprada, llengua vehicular i d'aprenentatge i llengua d'ús normal en l'acollida de l'alumnat.

b) La garantia que l'alumnat assoleixi el domini oral i escrit del català i el castellà al final de l'ensenyament

CVE-DOGC-A-22150121-2022

obligatori.

c) La necessària anàlisi de l'entorn sociolingüístic dels centres, de l'entorn general i dels objectius de normalització lingüística per garantir l'eficàcia dels projectes educatius i lingüístics.

d) La inaplicació de paràmetres numèrics, proporcions o percentatges en l'ensenyament i l'ús de les llengües.

Article 3

Elaboració, aprovació i revisió dels projectes lingüístics

1. Els centres públics i els centres privats sostinguts amb fons públics han d'elaborar un projecte lingüístic que emmarqui el tractament de les llengües al centre, amb el contingut previst legalment, mitjançant les estratègies educatives i els recursos didàctics adients per assolir globalment les competències lingüístiques previstes en la normativa aplicable seguint els criteris fixats pel departament competent en matèria d'educació.

2. L'elaboració i aprovació dels projectes lingüístics s'ha d'adequar als criteris i objectius bàsics previstos en l'article anterior i a les previsions del projecte educatiu de cada centre.

3. El projecte lingüístic ha de tenir en compte les necessitats educatives i la diversitat cultural i lingüística de l'alumnat per tal d'assolir els objectius de normalització lingüística del català, i de l'aranès a l'Aran, atenent els recursos del centre, inclosos els de caràcter digital.

4. El projecte lingüístic del centre s'ha de revisar i modificar, si s'escau, en funció del coneixement oral i escrit i de l'ús de les llengües que l'alumnat acrediti en les diferents etapes educatives. Aquesta revisió s'ha de fer mitjançant proves i avaluacions periòdiques, tant internes com externes, en períodes no superiors als dos anys.

Article 4

Validació dels projectes lingüístics

1. Sens perjudici de l'autonomia dels centres educatius, el departament competent en matèria d'educació ha de validar en un període no superior als 30 dies que el projecte lingüístic s'adequa a la normativa vigent i instar-ne la modificació en cas contrari. El departament competent en matèria d'educació assumeix la responsabilitat sobre la legalitat dels projectes lingüístics que valida.

2. Els centres han de col·laborar en el procés de seguiment i avaluació del projecte lingüístic proporcionant els indicadors i la informació que els requereixi el departament competent en matèria d'educació per tal de fer-lo efectiu.

Disposicions addicionals

Primera. Els projectes lingüístics i les mesures singulars que s'hagin adoptat i que no s'ajustin als criteris i objectius bàsics que estableix aquest Decret llei han d'ésser revisats en el termini més breu possible durant el curs 2022-2023, amb caràcter general dins dels primers sis mesos, per tal que puguin adaptar-s'hi.

Segona. El departament competent en matèria d'educació ha de facilitar l'assessorament que li sol·licitin els centres educatius en el procés d'elaboració, aprovació i, si s'escau, revisió dels projectes educatius, així com en la presa de decisions que puguin afectar-los de forma rellevant.

Tercera. Al territori de l'Aran, els projectes lingüístics han de tenir en compte l'aranès, com a llengua pròpia de l'Aran i com a llengua vehicular i d'aprenentatge habitual als seus centres educatius, d'acord amb la normativa reguladora.

CVE-DOGC-A-22150121-2022

Disposició transitòria

Les determinacions relatives a la tramesa i validació del projecte lingüístic dels centres que s'estableixen en aquest Decret llei s'han d'aplicar a partir de l'inici del curs 2022-2023.

Disposició final

Aquest Decret llei entrarà en vigor el dia de la seva publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Per tant, ordeno que tots els ciutadans als quals s'apliqui aquest Decret llei cooperin a complir-lo i que els tribunals i les autoritats a qui pertoqui el facin complir.

Barcelona, 30 de maig de 2022

Pere Aragonès i Garcia

President de la Generalitat de Catalunya

Josep González Cambray

Conseller d'Educació

(22.150.121)

Benvolguda directora,

Atès que en data 30 de maig el Govern de la Generalitat ha aprovat el Decret llei 6/2022, de 30 de maig, pel qual es fixen els criteris aplicables a l'elaboració, l'aprovació, la validació i la revisió dels projectes lingüístics dels centres educatius, el qual entra en vigor el mateix dia de la seva publicació al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, i que s'ha publicat el dia 30 de maig de 2022;

Atès que l'article 2 d'aquest Decret llei, que porta per títol "Criteris i objectius bàsics de l'ensenyament i l'ús de les llengües en l'àmbit educatiu" estableix que:

"L'organització de l'ensenyament i l'ús de les llengües als centres educatius públics i als centres educatius privats sostinguts amb fons públics es fonamenta en els criteris i objectius bàsics següents:

- a) Les determinacions de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, i de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, així com la resta de disposicions legals aplicables, en particular en matèria de llengua pròpia, llengua normalment emprada, llengua vehicular i d'aprenentatge i llengua d'ús normal en l'acollida de l'alumnat.
- b) La garantia que l'alumnat assoleixi el domini oral i escrit del català i el castellà al final de l'ensenyament obligatori.
- c) La necessària anàlisi de l'entorn sociolingüístic dels centres, de l'entorn general i dels objectius de normalització lingüística per garantir l'eficàcia dels projectes educatius i lingüístics.
- d) La inaplicació de paràmetres numèrics, proporcions o percentatges en l'ensenyament i l'ús de les llengües"

Atès que la Interlocutòria de 4 de maig de 2022, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que acorda incoar incident d'execució forçosa de la sentència de data 16 de desembre de 2020, que va declarar l'obligació de la Generalitat de Catalunya d'adoptar les mesures necessàries als efectes de garantir que, als ensenyaments compresos al sistema educatiu de Catalunya, tots els alumnes rebin de manera efectiva i immediata l'ensenyament mitjançant la utilització vehicular normal de les dos llengües oficials en els percentatges que es determinin, que no podran ser inferiors al 25% en ambdós casos, no s'ajusta al que estableix l'article 2.d) del Decret llei 6/2022;

Poso en el vostre coneixement aquesta circumstància per tal que mitjançant el representant processal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya s'insti un incident d'impossibilitat legal d'execució de la Sentència, de conformitat amb l'article 105.2 LJ.

 Data: 2022.05.30
17:16:59 +02'00'

El conseller

